

Milyen volt kölcsseys diáknak lenni?

Kölcssey, sokaknak ez a név a magyar irodalom egyik jelentős személyét jelenti. Viszont számomra ez a második otthonom, az iskolám.

Immár nyolcadik évemet töltöm itt, s nem csalódtam benne, már első napon megszerettem, s egy remek, összetartó osztályközösségbe kerültem. Ezen jelenetet egy biblia történetéhez hasonlíthatnám, mikor Ádám s Éva belépett a paradicsomba. Már most érzem nehéz lesz itt hagyni az iskolát, a diákokat s tanítóimat. Akik nyolc teljes éven át adták át az újabb s újabb ismereteket. Emlékezetesek voltak a közös kirándulások, táborok s az eltöltött idő barátaim körében. Bármilyen is legyen, soha nem felejtsem el iskolám, s büszkén tekintek rá, mint a számomra legkedvesebb helyre. Elszálltak az évek megöregedtünk, s már csak néhány hét s sorra kerül a ballagás. Kisdiákok voltunk, ifjak lettünk, s ez a Kölcssey iskola nélkül nem valósult volna meg. Többek között számomra a táborok voltak a legkedvesebbek, hiszen ekkor melegedett össze, vagy hűlt le az osztály, mikor vízilabdák hadával került szembe. Vagy mikor éjszaka játszadoztunk zseblámpáinkkal s megmártóztunk a Balatonban vagy más-más termálfürdőkben. S mosolyogtunk, mikor egymást fröcsköltük vízzel, s néztük milyen grimaszok jelennek meg az illető arcán. A beszélgetések a táborozás melege körül elfelejthetetlen részei voltak a táborozásainknak.

Persze az órák is nagyon mély érzéseket váltottak ki belőlem. Például azok, mikor valami vicc vagy tréfás jelenet után az egész osztály nevetésben tört ki, s a rengeteg csintalan gyermek arcocská kaczagott, s dőlt ki a padból a röhögés során, és ez a jelenet további nevetés áramlatot váltott ki, s csak úgy kacagott az osztály, míg nem a tanító megtörte a hangzavart. Valamint a testnevelés órák hangulata az, amit nem hagyhatok ki, hogy ne vessem e papírra. Ahol a levegőben a versenyszellem már olyan erős volt, hogy majdhogynem kitesztotta az izzadt, verejtékes diákokat a teremből. S a feszült csend, mikor valaki nekilódult a távolugró szalagnak. De annak nem örül, hogy ennyi év után itt kell hagyni egy megszokott közösséget, egy épületet, egy otthont. Visszatérve a Szentíráshoz, ez ahhoz hasonló, mint mikor Isten kiűzte Ádámot s Évát a paradicsomból, mivel ettek a tiltott fáról.

Elballagunk, de reméljük nem felednek el minket ezen iskola kapui mögött. A fiatalabb nemzedéknek azt a tanácsot adom: használjanak ki minden egyes percet, melyet itt töltenek, hisz itt minden perc egy élmény. S ne feledjék el iskolájukat!

Csihar Dániel 8/b

Milyen volt kölcsseys diáknak lenni? Sokszor hallom ezt a kérdést mostanában, s mindig mikor felvetik nekem, élmények, emlékek és jóleső érzés önti el a szívem.

Érdekes hely számomra ez az iskola, néha az otthon, néha pedig a poklok poklát jelenti nekem. Különös az is, hogy mennyire mást kaptam ettől a helytől, mint amit vártam. Bár az iskola kiengedett a zárt szobából, de a korlátaimat is meghúzta, a láncsal, amit karomra aggattott.

Most, nyolc év után örülök, hogy volt olyan szerencsém, és ide kerültem. Ez a hely nekem egyfajta második otthonként szolgált, hiszen itt mindig vigaszra találtam, mindig felvidultam, mikor az élet a szomorúság mélységeibe taszított. Sohasem felejtsem el, amire ez az iskola tanított, és mindig emlékezni fogok a nyelvtanórák sajtáságos hangulatára, ami sok mindenre rávilágított; az iskolai táborok izgalmaira, ami sok mindenre fellelkesített; és legfőképpen a szünetekre, amik bár közönségesnek tűnnek, de éppen ez, a kiszámíthatatlanság tette őket különlegessé. Ezek sok mindenre felkészítettek.

Érdekes, hogy amit ettől az iskolától kaptam, az csak jó, és milyen sokat is ér, miközben legtöbbször csak rossznak látom. Mert bár sok jó emléket adott nekem, időközben az ellenségem is lett ez a hely. De talán éppen ettől, az ellenséges oldaltól kaptam meg azt, amire igazán

szükségem volt, van és lesz is mindig: elszántságot. Ez az ellenszenves fél sok mindenre engedett következtetni, de sohasem tanított, ezért is szerettem meg annyira a legnagyobb ellenségemet.

Ha egyetlen mondatban kéne kifejeznem, hogy mire jó az iskola, azt mondanám: Utat mutat. És ezt most nem a továbbtanuláson vagy a foglalkozásválasztáson értem, nem, az iskola az életben mutat utat. Ami ezek után furcsa, az csak annyi, hogy ezt nem az órákon tanuljuk, ezért vagyok hálás annyira, és ezért örülök, hogy ide kerültem, mert bár az iskola lehet akár rossz, akár jó, de amit kapunk tőle, amit ad, az csak egyféle.

Baksai Dániel 8.b

Egy napon Éva néni magyarórán megkérdezte, hogy milyen volt kölcsseys diáknak lenni. A válasz nehéz, mert sok szép dolog történt az elmúlt nyolc évben.

Kezdetként első osztállyal kezdem kis történetemet, amikor Heni néni és Kati néni megtanított minket, az akkori 1.b-t írni, olvasni, számolni. Sok élmény fűz az első osztályhoz, nem is lenne elég időm elmesélni. Második osztályos tanulmányaim során bejött néhány új tantárgy: a nyelvtan, a fogalmazás és az írás. Az év végi táborban pedig Vasvárra látogattunk, ahol megnéztük a látnivalókat, és sokat fürödtünk a fürdőben. A következő év, a harmadik osztályt indította, amikor már mi voltunk „B” épület legidősebb tanulói, és nekünk kellett példát mutatni a kisebbeknek. A sok tanulás mellett a kirándulás és a táborozás sem maradt el. A negyedik évünk szomorúan kezdődött, mert Kati néni új osztályt kapott, és már nem tanított minket tovább. Ebben az évben új tanárokkal ismerkedtünk meg, akik még ma is tanítanak minket.

Az ötödik évfolyam máshogyan kezdődött, mint a többi, mert új tanárok és tantárgyak jelentek meg iskolai tanulmányaink alatt. Érdekes, de nehéz tantárgyak között szerencsére az év végét sikeresen zárta az osztály. A következő évben már ismertebb volt minden, mint az előző évben, éppen ezért könnyebben gördült az év. Ebben az évben voltunk erdei iskolában, ahol az iskola falai közül kiszabadulva az erdőben tanulhattuk meg a természet szépségeit.

Az újabb „kor” a hetedik év lett számunkra, amikor új tantárgyak kerültek be az órarendbe, mint például biológia, kémia, fizika, vagy éppen a földrajz. Nehéz év volt, de ami jó volt benne, hogy ekkor sok program volt, amiben az adott tantárgyakon a feladatok közé tartozott mondjuk egy pályázat megírása. A nyolcadik osztály, ahol már a felvételekért küzdöttünk, nem volt annyira könnyű, mint ahogy sokan mondták. Az első félévben jól kellett tanulni, hogy az általunk választott iskolába felvegyenek. Sok üzemlátogatáson és iskolalátogatáson voltunk. A második félév sem volt nagyon egyszerű és laza, de a témanapoknak köszönhetően voltak könnyebb napok.

Egy szó, mint száz, jó volt ez az iskola.”

Pataki Péter 8.b

2004 szeptembere. Ekkor kezdtem el iskolás éveimet a Kölcsseyben.

Emlékszem az első napomra, amikor átléptük az osztályunk küszöbét.

Könnyűnek tűnt, de mégis nehéz volt elkezdeni. 24-en voltunk első osztályban.

Egy reggel elindultam, s nyolc órakor elkezdődött az új életem az iskolában.

Az osztályban lévő padokat körberaktuk, s először csak ismerkedtünk az osztálytársainkkal.

Ez nagyon fontos volt számomra. Az osztályfőnökünk Lipovits Györgyné volt, a napközis nevelőnk Légrádiné Belényes Katalin. Majd negyedik osztályban Belényes Kati néni vette át az osztályfőnöki tisztséget, mivel Lipovits Kati néni nyugdíjba ment. Majd kinőttük alsós

éveinket, és mentünk át az 5. osztályba. Ekkor kaptunk 5 új osztálytársat. Új osztályfőnökünk lett Ági néni személyében. Megismertük felsős tanárainkat is. Nívócsoportokba kerültünk egyes tantárgyakból. Ezek voltak a magyar, a matek és 6.-ban az idegen nyelvek.

5.-ben Óriszentpéterre mentünk táborozni, ami 4 napig tartott. Nagyon jóra sikeredett, s mindenki kivette a részét a jó élményekből. Tehát nevetésből nem volt hiány.

Kirándulni Budapestre mentünk, ami ugyancsak élményteli volt. Jött a 6. osztály, s a kirándulást Győrben töltöttük el. Ott megtekintettük a Bencés Apátságot Pannonhalmán, majd Zircre látogattunk. Ebben az évben erdei táborban voltunk Szalafőn. Ez 3 napos és kötelező volt. Ugyanebben az évben sok versenyen vettem részt, amiken általában dobogós helyezést értem el. A hetedik osztály már nagyon nehéz volt, sok mindent kellett bemagolni.

A kirándulás Ausztriában volt, ami nagyon jó volt. Közeledett az évfáradó ideje. Mi, hetedikesek sorfalat álltunk az akkori 8.-nak, és eszembe jutott, hogy jövőre mi fogunk itt állni. Hát ez a nap is vészesen közeleg, amire hamarosan készülni fogunk. Ballagási ének, főpróbák...búcsúversek. Ezek mind a ballagás részei. Már csak két és fél hétig vagyunk ennek az iskolának a tagjai.

Tehát büszkén mondhatom, hogy én ennek az iskolának a tagja voltam nyolc évig. Tanárok, diáktársaim arcát meg fogom őrizni, s az iskolába vissza-visszajárok.

Kiss Adrienn 8. a

Milyen volt kölcsönös diáknak lenni? Ez egy eléggé elgondolkodtató kérdés. Rengeteg dolog történt velünk a 8 év során, jó is, rossz is, de természetesen a jók voltak többségben.

Igaz, az alsó tagozatos évekre már csak foltokban emlékszem, de ha akad egy kis időnk, például a tábori vagy farsangi képeket is vissza szoktuk nézegetni. Ha már a táboroknál tartunk, szerintem az, hogy minden évben szerveztünk az osztálynak, nagyon jól összekovácsolt minket és a segítségével egy nagyon jó és kivételes osztályközösség lehettünk. Sok olyan élmény történt velünk ezek alatt, amikre szívesen emlékszünk vissza, és ma is felemlegetünk. Ilyen volt a hatodikos őrimagyaródsdi vagy a hetedikes balatonyöröki tábor. Aztán ott vannak az osztálykirándulások, ahová a 8.a és 8.b mindig együtt ment. Szerintem, ez is nagyon építő jellegűen hatott ránk, és a két társaságot mindig egy kicsit közelebb és közelebb hozta egymáshoz. Eltűnt az, ami az alsó tagozatosokra a mai napig jellemző: a két osztály közötti rivalizálás. Ami pedig a legjobban összehozott minket, az a Ki Mit Tud? előadás, melyet hagyományosan a ballagók állítanak össze és adnak elő a tanárok közreműködésével. Tanáraink persze ebben is segítőkészek voltak, mint mindig az évek során. Annak ellenére, hogy már mindenki elvágyik a középiskolába és új társaságot, tanárokat szeretne, azért mindenkinek lesz legalább egy kedvenc tanára, akit fájó szívvel hagy itt. Nehéz is lenne elfelejteni Kati néni történelem, Éva néni magyar vagy Marietta néni érdekes biológia és kémiaóráit.

Természetesen nekem ezek mind hiányozni fognak, és sosem felejttem el az itt eltöltött 8 évet.

Fertőszegi Ágota 8.b

A nevem Gáspár Emese, de inkább csak Mesynek hívnak. Kölcseys diák vagyok... voltam... fene tudja!

Igen, lassan ballagok.

Gyerekként minden vágyam volt, hogy végre kikerüljek az oviból, szüleim győzködtek, hogy maradjak még, de én makacs voltam. Zavart, hogy mikor még játszanék, beletuszkoltak egy kényelmetlen... khmm... „ágyba”, és aludni KÉNYSZERÍTENEK. Ma már inkább órákon alszom, de pszt! Ezt hétepcsétes titok! Szóval kis elsős diákként nagyon buzgolódó voltam, alig vártam, hogy elolvassak bármit, ami a szemem elé került. Amikor az első betűt megtanultam már vége volt annak az ó, de nagy lelkesedésemnek, egyre inkább elment a kedvem a sulitól. Harmadikba már szabályosan gyűlöltem minden reggel fél 8-kor felkelni (máig nem értem, hogy nem késtem el), és beérni ebbe az unalmas, csupa tanulással tördő suliba. Egyszer-kétszer ha rossz jegyet kaptam, a tanárt hibáztattam, akkor úgy gondolva teljes joggal. ☹ Untam az iskolát, nem szerettem, az alsós kirándulások is túl „lightosak” voltak, ábrándoztam, hogy átmegegyek egy másik suliba, persze anyám kiverte a fejemből a rossz gondolatot.

5.-be egy fordulópont következett be. Az osztálytársaimmal már nagyon jól ismertük egymást, könnyebb volt barátkozni. A kirándulás is érdekesebb volt, mint alsóban, és a nehezebb óráknak hála nem unatkoztam túlzottan. Új osztályfőnökömet, Ági nénit nagyon hamar megkedveltem. Minden jobb volt. Bár talán a töri rossz változás volt, nem szerettem azt a tantárgyat. Egyszer csak azért, hogy ne tudjak tanulni belőle, direkt leöntöttem tintával az egész könyvet. Utána persze az egész pad, a kezem, a ruhám is olyan lett. Vicces volt. 5.-be új élmény volt az osztálytábor. Bár fel voltam háborodva, nagyon is, hogy csak túrázunk és túrázunk, a vicces esték és éjszakák mindent kárpótoltak. Tilos volt kávézni, ami persze csábított arra, hogy mégis csináljuk. Így történt, hogy Cebe Zolit meg pár haverját Ági néni véletlenül kizárt az udvarra éjjel. A „szabályszegek” kimentek az udvarra hogy elfogyasszák a koffein adagjukat, és ne bukjanak le, Ági néni pedig bezárta a szállás ajtaját, hogy ne tudjunk kimeneni. A fiúk nekünk kiabáltak, hogy szóljunk Ági néninek: nyissa ki az ajtót, de minenkünk persze eszünk ágába nem volt ezt tenni, hiszen halálisan vicces volt az egész paradét végignézni az ablakból.

6.-ig perfekt tanuló voltam, hetedikbe... hát... már nem éppen...

Szörnyű emlékem volt tavaly és idén, hogy majdnem megbuktam fizikából. Tavaly 4 egyesem volt év végén, és (fogalmam sincs, hogy csináltam 3 hét alatt) hármas lettem.

Most hogy vége tudom, hogy jobb iskolába nem is járhattam volna.

Gáspár Emese 8.a

Hát... nem is tudom, hol kezdjem. Milyen volt kölcseysnek lenni? Talán kezdeném a pozitív dolgokkal. Itt találkoztam azokkal az emberekkel, akikkel nyolc évig együtt szórakoztunk, „*éltük az életünket*” itt az iskolában. Nem tudtam volna, vagyis nem tudnám így visszagondolva jobbnak elképzelni ezt a nyolc évet. A tanárok is ott segítettek, ahol tudtak, ha kellett komolyan vették, amit akartak, de sokat szórakoztunk is. Akkor kicsit bővebben a mi osztályunkról.

8/A osztálynál jobb osztályt nem is tudtam volna elképzelni. Talán az egyik legjobb baráti közösség volt ez, amihez a 8/B osztályból is sokan tartoztak. Igaz, így visszagondolva néha elhanyagoltuk a tanulást, de azért ez nem volt „annyira” jellemző. Remélem, ezek a barátságok nagyon sokáig megmaradnak.

Furcsa, még mindig emlékszek arra a negyedikes mondatomra, hogy: „*Még egyszer ennyi évet kell idejárn*”. Érdekes, hogy mindenki azt mondja „*még ráérek, még sokáig járok ide*”, de arra rájönnek mikor küszöbön lesz a nyolcadik év vége, hogy milyen gyorsan elszálltak az évek, és ilyenkor mindenki - meg én is - az kérjük: „*csak még egy évet*”. Szeretnék így

utólag is mindenért bocsánatot kérni, amivel rosszat csináltam bárkinek is. A tanárokról annyit, hogy köszönöm minden segítséget, amit adtak ez a nyolc év alatt.

Tovább kell lépni! Új emberek közé és új közegbe. De soha nem bántam egyetlen percét sem, amit itt töltöttem ebben az iskolában.

Szóval így a végére érve annyit, hogy mindenki becsülje meg az itt töltött időt, amíg együtt lehet az osztályával, mert bizony hiányozni fognak.

Gaál Dávid 8.a

Nos... Nem könnyű visszaemlékezni, de hát ha már muszáj, megteszem. Viszont azt biztos állíthatom, hogy szerencsés vagyok amiatt, hogy ebbe az iskolába kezdhettem el alapfokú tanulmányaim elsajátítását.

Most, hogy te kedves olvasó már majdnem letted ezt a papírfecnit, megnyugtatlak, nem a tanulmányi eredményeim alakulásáról számolok be éves átlagban. De azért nem dicsekvésből, nem voltam (főleg felsőben) rossz tanuló... Eleinte csak pár ismerősöm volt, majd szépen, beleolvadtam a környezetbe. Az idő lassan telt, de aztán ahogy idősödtünk, egyre több élmény, esemény fűzte át életünket, így az idő felgyorsulni látszott. Hopp! Felső tagozat... khm... Szabadság?- vagy legalábbis erre gondoltunk, amikor alsósként láttuk, hogy az „óriás” felsősök már sokkal menőbben jártak viselkedtek... Aztán jött a pofára esés, hogy itt sem úgy működnek a dolgok, ahogy azt mi elképzeltük... Még mindig nem mondhattuk a tanároknak hogy: „Hé! Mi a pálya?” – vagy legalábbis nem volt érdemes. És amire már régóta ki akarok lyukadni, azok a TÁBOROK. Év végén, érezve a nyár finom illatát, tudtuk, hogy itt az idény vége, és bizony jön a tábor. Reggel korán kelni, sietni a buszmegállóba, köszönni mindenkinek, aztán irány a busz, majd a táborhely. Lényegében itt, mindig azt szerettük a legjobban, hogy, szinte felügyelet nélkül mozoghattunk a tábor területén. Így aztán mindig eljött az este... És a költői kérdés:- Ki tud tovább fennmaradni? Hát bizony örökké senki, úgyhogy valakit minden éjjel bekentek fogkrémmel, vagy csak a második éjszaka, szóval ez nálunk mindig taktikai versengés volt. Azok a jó kis 1-2 órás alvások, na, azok aztán felejthetetlenek. Kati nénit pedig szinte, ha őszintén bevalljuk, jó vicc volt felkelteni, és látni, ahogy hajnali 4 óra-kor kiabál, és visszadug minket a barlangunkba. Aztán persze mindig örömmel telítődve hagytuk el a táborhelyet, hiszen végre lehetett pihenni...

Na de azért, hogy mégiscsak kiállításra kerüljön ez a marha unalmas firkálmány, ejtenék egy-két szót a tanári karról. Az eltelt 8 év során sok ismerettel gazdagodtunk, melyet kizárólag a tanárainknak köszönhattuk. Volt számomra is kevésbé szimpatikus és nagyon jófej „mester”. Azért azok a témazáró alatti puskázások, na meg az üvegkitörések, figyelmeztetések, dicséretetek sem kerülnek feledésre.

Nos, kedves olvasó, közölném veled a jó hírt a kis áttekintő a végéhez ért... Gondolom, azért meglep, hogy ezt mind 30 perc alatt írtam. Talán mondjuk úgy, mégis csak sikerült tanulni ebben az iskolában valamit...

Oletics Martin 8.b

2004-ben lettem kölcséys diák, jó néhány óvodástársammal együtt, aminek örültem, mert legalább nem volt minden vadidegen.

8 év telt el... Sok idő, de most már nagyon kevésnek érezzük. Kicsit rossz abba belegondolni, hogy jövőre minden kezdődik előlről, új iskola, új tanárok, új osztálytársak, de az „új” lehet, hogy egy jobb időszak kezdete. Az viszont biztos, hogy hiányozni fog az osztályom, a sok tábor, kirándulás, amiken részt vettünk, a rengeteg vicces élmény. Ha valaki megkérdezi tőlem pár év múlva, hogy mi volt a legemlékezetesebb élményem az általános iskolai évek alatt, valószínűleg a táborokat fogom megemlíteni, azon belül is a „vére” menő számháborúkat, amik akár éjfélig is eltarthattak. Egyszer előfordult olyan is, hogy a fiúk vezettek, és mi lányok, hogy biztosra menjünk abban, hogy nem találják meg a zászlókat, elástuk.

De persze nem csak a táborok maradtak meg bennem, a 8.a és a 8.b közötti folytonos versengés kosárlabdában és egyéb sportokban, vagy bármilyen rendezvényen, amin összemérhettük tehetségünket. Nagyon sok példát felhozhatnék még, de akkor betelne a füzetem. A búcsú nehéz... Az előző osztályoknak is az volt, és az utánunk következőknek is az lesz.

Nagy Boglárka 8.b

Milyen volt kölcséys diáknak lenni? Nagyon jó.2004-től járok ebbe az iskolába, és lassan befejezem itt tanulmányaimat.

Megérkeztem elsőbe, nagyon csendesen, kissé még félénken, mindenki ilyen volt. Aztán telt az idő, cseperedtünk. Valamennyien barátságokra tettünk szert. Volt, hogy új osztálytársat kaptunk, vagy ellenkezőleg, elbúcsúztunk valakitől. Ezek a pillanatok sok gyerek számára újabb lehetőséget adtak. Barátságok ezrei bontakoztak ki, volt, hogy elszakadtak egymástól, de újra „egyesültek”.Alsóban megtanultuk a számok titkait,a környezet kisebb rejtelmeit,és azok a fránya betűk különféle kunkorjait. Harmadik osztályba el kellett búcsúznunk osztályfőnökünktől, Lipovits Kati nénitől, mert nyugdíjazták. A negyedik év is eltelt kisebb-nagyobb nehézségekkel, de jó hangulatban. Felsősök lettünk. Mindenki izgatott volt, hiszen újabb osztály, osztályfőnök és talán pár osztálytárs. Ági néni lett az osztályfőnökünk, aki mellesleg büszkélkedhet kézművesi alkotásaival.

Eltelt az idő,itt vagyunk 8.osztályban.Már az utolsó napokat számoljuk,hiszen a nyár itt van tőlünk egy karnyújtásnyira. Az osztályunk szépen összekovácsolódott, és a 8.b-sekkel is eltűnt az a bizonyos rivalizálás. Énekórákon már a ballagási éneket tanuljuk, melynek szövege néhány emberkét megsiratott.

Valószínű,hogy könnyes szemmel fogunk búcsúzni iskolánktól,tanárainktól és diáktársainktól,de reméljük , hogy rosszságainkat és csintalanságunkat öröklik az jövő nemzedékei.

Kemény Antónia 8.a

Nagyon izgultam az első napomon. Azért tudtam nagyjából, hogy kik lesznek az osztálytársaim. Az első nap könnyű volt, de utána elkezdtük a nehéz iskolai tanulmányokat. A kölcsseys évek sok emléket hagytak bennem. Az alsós évek nem voltak nehezek, és jó emlékek fűződnek a kirándulásokhoz, táborokhoz. Az első 4 év után következett a felső tagozat. Az új tantárgy, a történelem ötödikben eleinte nehézséget okozott, de utána könnyű volt tanulni.

A hatodik osztályban ismét új tantárgy, a fizika jött be. Ebben az évben nem mentünk táborba, azért mert erdei iskolában voltunk. Jól éreztem magamat, annak ellenére, hogy sokat kellett gyalogolni. A leginkább a számháborúzás tetszett. Mikor eltelt a nyár, jött a várva nem várt hetedik osztály. A sok új tantárgy nagyon nehéz volt, de néhány hét múlva már nem volt olyan nehéz. Azért ez az év sem volt olyan könnyű. Mikor ez a tanév eltelt és a nyár is, jött az utolsó év a Kölcseyben. Az első félévben először MJUS-ban voltunk (ami már nem üzemel) gyárlátogatáson.

Félévkor a jelentkezést kellett elküldeni az adott iskolába, ahova föl is vettek

Másodszorra Szombathelyen voltunk látogatáson, és mikor végeztünk, képzési vásárra mentünk. A második félévben az ADA-ba látogattunk el. Kiránduláson még nem voltunk, úgyhogy arról még nem tudok beszámolni.

Néhány hét múlva vége az iskolának, és a Kölcseyből végleg elballagok.

Nagyon sok emléket adott az iskola, és ezeket soha nem fogom elfelejteni.

Szemenyei Ákos 8.b

Mikor idejöttem, talán egy kicsit féltem is, és csendes voltam. Pedig valójában nem vagyok az a fajta, aki sosem kiabál, aki mintadiák. Mégis máig vannak olyanok, akik szerint egy csendes, jó kislány vagyok. Nehéz volt az első hónap. Barátnőm sem nagyon volt, és hát én sem próbálkoztam.

Eljött a második hónap és máris három új, megbízható, kedves barátnőt szereztem. Egyre jobban kezdtem érezni magam, ahogy teltek az évek. Visszatért a jókedvem, rengeteget segítettek a barátnőim. Mesy, akivel még mindig jóban vagyunk, megtanított lazítani. Talán egy kicsit túlságosan is. Viszont igazi jóbarát volt. Megbízható, egy kicsit bolondos, de pont ezt bírtam benne.

Egyik évben elmentünk erdei iskolába. Egy szobába kerültünk Mesyvel, Gittával és Zsuzsival. Ez a hét volt életem legjobb hete. Folyamatosan gyalogoltunk, és bár rettenetesen fáj a lábunk, próbáltunk jó hangulatot teremteni. Énekeltünk, lökdösődtünk, és olyan szavakat vágunk egymáshoz, amitől más megsértődött volna. De mi nem. Tudtuk, hogy hülyéskedtünk, nem sértegettük egymást. Mikor hazaértünk, fáradtan ültünk le az ágyunkra, de még mindig az eszünkben volt az a sok hülyeség, amit összehordtunk. Néha-néha a fiúk is benyitottak a szobába, és meglepődve láttuk, hogy egy kendős, idős asszony jön be fakanállal. Aztán kiderült, hogy csak a Zolika volt beöltözve, így kikergettük. Nagy nehezen sikerült is, és végre nyugalom lett.

Ez volt a lehető legjobb élményem a kölcsseys évek során.

Sajnos azonban nemsokára vége a tanításnak, és mi elmegyünk. Észre lehet venni, hogy mindenki egyre több fényképet készít a barátairól. Felkészülünk. Ha már elmegyünk, egy képen emlékezni fogunk arra, hogy milyenek voltunk akkor. És hogy kik azok, akik örökre hiányozni fognak. Felkészülünk arra, hogy kik azok, akiket sosem fogok elfelejteni.

Simon Renáta 8.a

Amikor először léptem be az iskolám kapuján, bevallom, izgultam. Nem értettem miért kell itt lennem, és szorosan fogtam barátnőm kezét. Körbepillantottam, és a sok megszeppent, de mégis mosolygós arc, barátaim, osztálytársaim arca nézett vissza rám.

Itt kezdődött el minden. Megtanultam a számokat, betűket. Barátnőim és barátaim lettek, s mindig számíthattunk egymásra, mert ez alatt a 8 év alatt szoros kötelék fonódott köztünk. Elsős fejjel még nem értettük, és eljártunk az iskolába, tanultunk és játszottunk. Az osztályunk nem a legjólneveltebb a Kölcseyben, sokszor csintalankodtunk a tanárokkal, leveleztünk órákon, együtt tanultuk a verseket, írtunk puskákat és házi feladatokat, neveltünk a tábor-tűz mellett, egyszóval elkezdtük az életet. Tartoztunk egy közösségbe, amitől most búcsúznunk kell? Igen, ez a nagy kérdés. Mi lesz ezután? A közös beszélgetések, kirándulások, délutáni császkálások a Főtéren, az együtt eltöltött órák és szünetek. Most vége? Nem hiszem! Talán ez egy új kezdet mindenki számára. Eddig együtt voltunk erősek, de most azonban meg kell állnunk a saját lábunkon, és elindulni a nagyvilág felé. Kedves általános iskolás éveink, tanáraink mindig terelgettek a felnőtté válás felé itt, a Kölcseyben. De vajon felkészültünk erre? Talán igen, talán nem. És amit mindenki tud, az az, hogy a búcsú a legnehezebb! A megszokott folyosók, az öreg firkás porta a bejárati ajtó előtt, a tanári, amit ha lehet, mindenki elkerül, a lépcsőkön való futkosás, és mikor rájöttünk, hogy semmi értelme, az egyik folyosói ügyeletes tanár a fülünknel fogva terel vissza az osztályunkba. Igen, tanuljunk! Talán nem késő rájönni a szó valódi értékére. Kedves Kölcsey, megtanítottál minket! Nem csak az általános tudnivalókra, nem! Annál jóval többre. A barátságra, tiszteletre, mosolygásra és a becsületre, amik csak egy pár példa a sokból. Ez a nyolc év életem eddigi nagybetűs része. Bellekóstoltunk, és már nincs visszaút. Ez viszont nem igaz! Mindig visszalátogatunk, ha időnk és tanulnivalónk engedi, hiszen kedves iskolánk kapui nyitva állnak. Tanáraink, mosolyogjatok! A ti érdemetek, hogy sok jót tanultunk, a rosszkódásaink ellenére, ezért hálánk határtalan.

Igen, ez a legnehezebb. A búcsúzkodás ne fájjon annyira, hiszen mosolyogva távozzunk, és reméljük, hogy a sok szép emlék örömkönnyeket hagy majd a 8 év elvégzése után, magunk után.

Boldizsár Eszter 8.b

Milyen volt kölcseys diáknak lenni? Ezt kérdezte tőlünk Éva néni. Ahogy a dal is mondja: „sok-sok emlék fűz ide, amely most megszakad.” Nem könnyű feladat összegezni ezt a nyolc évet. Kirándulások, szünetek, táborok, barátok... Amikor első osztályba kerültem, nagyon szerény gyerek voltam, de ahogy teltek az évek, kezdtem ezt a tulajdonságomat levetni. Nem voltam egy békés gyerek. Később jobban nyitottam mindenki felé. Kisebb korunkban is sokszor csintalankodtunk. Most meg már, nem telik el úgy egy óra, hogy nem törnek ki hatalmas nevetések. Minden órán előfordul. Kicsit még visszatérek a múltra. Hát igen, félénken léptem át az első bé küszöbét. Ez a félelem az idők múlásával megszűnt. Volt olyan nap, hogy alig vártam már a másnap reggelt. Újra találkozom a barátaimmal, és újra valami érdekeset tanulhatok majd nevelőimtől. Tudni kell, hogy három évig jár egy osztály a kis épületbe. Negyedikesei lettünk. Számunkra még új volt ez a nagy épület. Fogalmunk sem volt, mi merre van. Aztán kiismertük ezt az épületet is. harmadik osztályban el kellett köszönnünk Kati nénitől. Negyedikben pedig Heni nénitől is. Kíváncsian vártuk az új osztályfőnökünket. Megszerettük őt is. Felsősek lettünk. Innen már csak három év volt a ballagás. Május közepén tartottuk a fényképezést. Az első óra mind a két végzős osztálynak elmaradt. Mindenkiről sok jó kép készült. És itt tartunk... Eltelt a három év. Hamarosan itt az év vége, és el kell búcsúznunk a kedves iskolánktól és tanárainktól.

Németh Gergely 8.b

Milyen is volt kölcsseysnek lenni? Ez nagy és nehéz feladat erről beszélni.

Így nyolcadik év vége felé nehéz visszaemlékezni, de azért megpróbálom. Akkor belekezdtek. Nyolc éven keresztül ugyanazokkal az emberekkel együtt lenni nagy szó. Közben voltak diákok, akik jöttek vagy épp mentek. Elsőben még furcsa volt, most meg majd az lesz a furcsa, hogy nem ugyanazokkal az emberekkel leszünk egy osztály. Mikor kezdtük az iskolát, még Heni néni és Kati néni állt támaszként nekünk, most meg már Gerencsér Kati néni az osztályfőnökünk. Ő mindig mérgelődik, hogy rosszak vagyunk, vannak nézeteltérések, de ezek ellenére is jó osztály vagyunk. Én szeretem ezt az osztályt és ezt az iskolát is. Szerintem Körmenten a legjobb iskolába kerültem. Mikor először léptem be a kapuján, csak egy nagy sárga épületet láttam benne, de most már büszkén jelentem ki, hogy Kölcssey az Én Iskolám! Szeretek ide járni, és ezen nem változtat senki és semmi! Most nyolcadikos vagyok, és már nem sokáig járhatok ide, de amíg ide járunk, ki fogjuk élvezni. Nagyon sokat voltunk kirándulni és táborokban az iskolának köszönhetően. Gondoljunk, vagyis gondoljak vissza valamelyik táborra. Mondjuk a tavalyira. Vigyázz, Balatongyörök, jövünk! Nagyon jól éreztem magam, de szerintem mindenki, kicsit az idő közbeszólt, de nekünk még az sem volt akadály, hogy esőben fürödjünk, így még izgisebb volt, mint általában. Vagy amikor rátámadtunk a szomszéd házban lévő gyerekekre vízibombával, nem volt semmi. Vagy gondoljunk vissza a számháborúkra vagy a közös játékokra. Számháborúzni még most is szeretünk, ebből kiöregedni sem lehet. Gondoljunk vissza az iskolában eltöltött napokra. Amikor Geri alatt összetört a pad, vagy Horváth Dani alatt leszakadt a hinta, vagy még a sima töri órai levelezések, hülyéskedések. A magyar órai Ákos és Peti-féle trombitaszólóra, Csöpi néniére, Poppen papára arra a sok csínyre, viccre, amit Éva néniel csináltunk. Ádám Allah-féle vicceire. Én szerettem ebbe az iskolába járni, és biztos, hogy vissza fogok látogatni. Most már csak azt mondom, hogy ballag már a vendiák. Fájó és búcsúzó szívvel, de el kell válnunk.

Németh Réka 8.b

Ez a kérdés nem teljesen helytálló, ugyanis mikor ezt írom, még mindig kölcsseys vagyok. Azért megpróbálok múlt időben beszélni róla.

Egyébként is, hogy lehet ilyet kérdezni? Az ember azt hinné, mindenkinek ugyanaz a véleménye. Természetesen érdekes, élvezetes diákévek állnak mögöttem. Meg kell vallanom, mikor akkora voltam, nem így gondoltam, megelégedéssel tudok visszatekinteni régi éveimre.

„Legsanyarúbb” évem talán a 7. osztály volt. Amikor is annyi versenyre mentem, matektól földrajzig, iskolaitól országosig, hogy komolyan foglalkoztam a gondolattal, hogy 8.-ban nem fogok ennyit tanulni (ami persze nem jelent 1,5 óránál többet), de nem jött össze.

Igazán örülök annak, hogy mostani osztályomba kerültem. Remek emberekkel ülök egy teremben, és egyáltalán nem várom azt a pillanatot, amikor innen kikerülve, másokkal kerülök egy osztályba. A 8 év alatt sok barátság szövődött, és még a legellentétesebb természetűek is barátságban állnak egymással.

Ez idő alatt sok nehézségen, megpróbáltatáson és táboron mentünk keresztül. Legemlékezetesebb talán a balatongyöröki tábor volt. Itt rengeteg élményben volt részünk. Emlékszem, a pókerbajnokság utolsó fordulója közel 4 óráig tartott, de még a közönség is végig jelen volt, és feszülten figyelt minden mozdulatot, mely az utolsó két játékos között zajlott. Utólagos átbeszélés után kiderült, hogy mindketten a feladás szélén táncoltunk egész végig. Ezen kívül fürödtünk a Balatonban, esőben, napsütésben, kirándultunk és még sorolhatnám.

A jelenre visszatérve örülök, hogy felvettek egy elitiskolába, viszont csalódott is vagyok, hogy itt kell hagynom a Kölcseyt. Már annyira megszoktam. És bár nehezemre esik kimondani, ugyanis az ilyen érzelemkinyilvánítást-enyhén szólva- elítélem, de meg is szerettem iskolámat.

Érdekességekkel teli felső tagozatunkon a legviccesebb tanulmányaink Poppen papáról, Zénó bácsiról, a tankönyvszerző néniről, Geri, a lóról, Ádámról, vagyis Luciferről és rólam, a gorilláról szóltak.

Vásárhelyi Balázs 8.b

Mikor először iskolába jöttem, első napon nagyon izgultam. El kellett válnom az ovis barátoktól, óvó néniimtől, az egész óvodától.

Először, mikor beléptem az osztályba, körülvettek az új osztálytársak, új hely, környezet. Az osztályunk nagyon összetartó, bár megmondom őszintén, lányveszekedés sokkal több volt, mint fiú, de mostanra mindenki számíthat mindenkire. Nem azt mondom, hogy mindenki mindenkivel jóban van, mert azért megvannak a baráti társaságok, haverok, barátnők. Itt ismerkedtem meg számomra két nagyon fontos barátnővel: Esztivel és Sárával, szinte mindig együtt vagyunk. Az osztályfőnökünk igazi pótanya, minden helyzetben segített és gondoskodott rólunk. És ennek a 8 évnek csak így vége lesz: a sok nevetésnek, rosszkodásnak, csintalankodásnak, mert azért ez mindenkinek sokat jelentett, hogy szinte nyolc évet együtt voltunk minden délelőtt vagy akár délután. Nem feledkezem meg a jó kis programokról, diáknapokról, kirándulásokról és persze a felejthetetlen táborokról sem. Nekem legemlékezetesebb az őrimagyaródsdi táborok maradnak. Ott is volt a jó hangulat: házból házakra futkoztunk éjszaka, rosszkodtunk és persze izgultunk, hogy a nevelők előtt le ne bukjunk, hogy a késő esti órákba az udvaron nevetgélünk, táncoltunk, énekeltünk, de gondoltuk, már nem sokára el kell búcsúzni egymástól, és ki kellett használni az együtt töltött összes pillanatot. Tanárainknak is nagyon sok mindent köszönhetünk pl: hogy jól megszidtak minket, és mindig a legjobbat akarták nekünk; felkészítettek minket az életre, de persze volt, mikor igazságtalannak éreztünk néhány percet, de rájöttünk, hogy ők a legjobbat akarták nekünk. Sok kapcsolatot kialakítottunk itt évfolyamtársakkal, alsósokkal, felsősökkel egyaránt. Felkészültünk az életre. Az általános iskolánk a Kölcsey az öreg portával, a folyosókon való futkosásokkal, nevetgélésekkel nagyon hiányozni fog. A búcsú mindig a legnehezebb, de vegyük ezt egy új életszakasz kezdetének. Mosolyogjunk, mert felkészültünk arra, hogy egyedül folytassuk utunkat.

Kedves tanáraink, búcsúzzunk tőletek, és reméljük, hogy a sok rossz élmény ellenére sok szép emléket hagyunk magunk mögött...

Varga Dorottya 8.b

Nehéz dolog így a 8. évfolyam végén írni arról az iskoláról, ahol eddig életem felét leélttem. Szinte az összes diák gondolataiban az van, hogy hagyjuk már végre itt ezt az iskolát. Mindenki új helyre, új élményekre, új diáktársakra vágyik. De nem szabad elfeledni azt, amit ettől a sulitól kaptunk, se a rosszat, se a jót.

Igazából az első négy év azzal telt, hogy megtanuljuk az alapokat, hogy kialakuljanak a baráti társaságok, hogy megismerjük egymást. Az alsó tagozatban több odafigyelést kaptunk mi is, ugyanúgy, ahogy a mostaniak.

A felső tagozat egy kicsit másabb. Sokkal szabadabbak vagyunk, nem egy tanteremben ülünk egész nap, és a másik, a mi évfolyamunkban lévő osztály tanulóival is vannak óráink. Ami, szerintem, jó, mivel évfolyamtársainkkal is kialakulhat baráti kötelék. Tanulás szempontjából viszont teljesen más. Több a tanulnivaló, nagyobbak az elvárások.

A tanárokról nem szeretnék személy szerint írni. Vannak/voltak olyanok, akiket jobban kedveltem, de egyik tanárral sem volt semmi bajom. Szerintem, mindegyikőjük tökéletesen át tudta adni az ismereteket saját tantárgyáról. Persze voltak olyan esetek, akár egy osztályzat-

nál, akár valamilyen szünetbeli csínytevésnél vagy bármilyen más ügyben, hogy valakivel kivételeznek. Ez végül is mindenhol előfordul.

A táborok, osztálykirándulások mindig jó hangulatban teltek. Ez köszönhető az osztályfőnökünk kiváló szervezőképességének, vagy éppen annak, hogy elég jó az osztályközösséget alkottunk.

Elég sok lehetőség van a kikapcsolódásra is. Én focizni és kosárlabdázni jártam, de lehetősége van a lányoknak kézilabdázni is. Élveztem ezeket az edzéseket, mindig jót tett egy kis mozgás, akár reggel hétkor is.

Egyéb dolgokra is van lehetőség, de ebből én csak a Modern világ-modern ember és az emelt magyar szakkörök foglalkozásait használtam ki. 5-6.-ban a Modern világ-modern ember szakkörön újságírással, játékos feladatokkal foglalkoztunk. Az utolsó két évben az emelt magyaron pedig kicsit komolyabban dolgoztunk, mert már készültünk a középiskolára. De aki szeretett volna, járhatott rajzszakkörre, énekkarra.

Összességében jól éreztem magam ebben a nyolc évben. Biztos, hogy valamilyen szinten mindenkinek hiányozni fog ez az iskola.

Farkas Ádám 8.b

Első három iskolaévetem nem itt jártam le, ezért szívből irigylem a tősgyökeres kölcseyseket.

Negyedikbe kerültem, Heni néni osztályába, akinek szintúgy köszönetet szeretnék mondani, hiszen nagyon sokat segített a beilleszkedésben. Év végén ki emlékezett már a Somogyira? Mintha egy második családom lenne, úgy sétáltunk át a nagyépületbe, felsőbe.

Új tanárok, tantárgyak, szokások. Míg a kisépületben már mi voltunk a „nagyok”, itt újra kis piséseknek számítottunk. A nagyokra mindig felnéztünk, és elképzelni se tudtuk, hogy valamikor mi fogjuk majd dalolni a Ballag már-t.

Hatodikban még csendesen éltük napjainkat, de hangunk hetedikre felerősödött, és a sorfalállásnál még csak kis sikolyainkat eresztettük el. Akkor sem hittük még, hogy egyszer ki kell szállnunk a biztos védelmet nyújtó iskola falain túlra. Év elején, mikor mi voltunk már a nagyok, elkezdett bennünk motoszkálni valami. Egy kérdés, nem több. De ez a kérdés egyre nyugtalanítóbb lett. Mi lesz velünk jövőre?

Persze a továbbtanulási szándékait mindenki jól átgondolta, de amikor fotózáson „feketén-fehéren” álltunk egymás mellett, már mindenki hallatta teljes hangját, üvöltöttünk, sikítottunk, kapálództunk haraptunk és karmoltunk, csak hogy még egy kis időt tölthessünk itt. Ki fog majd ránk vigyázni a jövőben?! Azt mondják vár a nagybetűs É L E T. Tele csalódásokkal, sérelemmel. Persze jó dolgok is várnak, de akkor is, mennyivel jobb a biztonság!

Ha még egy évet idejárhatnánk... mondják sokan. De akkor is ugyanígy csinálnánk! Hiszen ez az élet rendje!

Tovább, tovább, tovább, fel búcsúcsókra cimborák...

Molnár Sára 8.b

Milyen is volt? Nehéz kérdés, de talán össze tudom foglalni. Nyolc év alatt sok barátot szereztem, s tanulmányaim kibővültek, mondhatnám, hogy felkészültem. Nem sejtettem volna, hogy eljuthatok idáig. Most nektek írok, kedves Olvasóknak. Sok örömben, fájdalomban volt részem, inkább előbbiben. Sokat kirándultunk, élveztük az itteni életet. Néha versengtünk is évfolyamunk másik osztályával, hegyeződtek köztünk az ellentétek. Mára jóban vagyunk velük. Nehéz elhinni, de felnőtünk, itt hagyjuk e intézményt, elválnak útjaink.

Végül is jó volt, barátaimmal sokat hülyéskedtünk. Kisebb ellentét fejlődött ki a fiúk és lányok közt. Ennek is vége mostanra már. Voltak idők, midőn rosszul éreztem magam itt, de kilábaltam magam és folytattam pályafutásomat.

Sok programon vettem részt. Némelyiken szép eredményeket értem el. Tanáraink, felkészítőim mindenben segítettek, s szorítottak a jegyeimért. Főleg azt kell meghálálnom, hogy nyolcadik félévkor megadták a jobb jegyeket.

Szép emlékek, miket sosem feledek. Örökre szívembe véstem eme tudás kútját, mindig iskolám marad a Kölcsey.

Horváth Erik 8.a

Mikor feltették nekem ezt a kérdést:

Milyen volt kölcseys diáknak lenni? Erre egyből tudtam a választ.

Nagyon örülök, hogy ebbe az iskolába kerültem, mert itt sok „odafigyelést” kaptam. Amikor első osztályba értem, megismerkedtem az osztálytársaimmal és gondoskodó nevelőimmal. Már akkor tudtam, hogy jobb helyre nem is kerülhettem volna. Szívesen emlékszem vissza arra a sok eseményre, amelyben itt volt részem. Emlékszem az első napra, amikor átléptem az iskola kapuját, de a tanárainknak, és az osztálytársainknak hála, a beilleszkedés hamar sikerült.

Izgultam, amikor negyedikben egy újabb környezetbe kerültem, felsős lettem. Egy kicsit tartottam attól, hogy milyenek lesznek az új tanáraink, de hála Istennek, itt is megerősödött bennem a gondolat, hogy jobb helyre nem is kerülhettem volna. Ez az iskola nem olyan, mint a többi, itt nem egyszerű tanítás folyik, nem csak leadják a tananyagot, hanem nevelnek is.

Nehéz lesz elköszönni a tanáraitól, diáktársaitól.

Ezt az iskolát itt kell hagynom, mert az életben tovább kell lépni, de a sok jó élményt, ami itt történt, nem fogom elfelejteni.

Hagymási Péter 8.b